

Na swjatu hodowniczkju.

„O najwješelschi, o najsbóžnišchi, hnady poľnicžki Boži dnjo!“

Tak swonja s wyšokeje wěže dženska hodowne swony won do kraja a sczelu šwoje synki do ludapoleneho města a do czicheje šerbskeje wjeski pschi Czornym Bosy a delkach w holi, a hdžežkulisch jich klink a synk šo šlyšchi, tam sraduja šo pobožne wutrobny Sbóžnika, kiž mēr nam dawa a pokoj s Bohom a czašne a wěčne sbožo.

„O najwješelschi, o najsbóžnišchi, hnady poľnicžki Boži dnjo!“

Tak jeho witaja dženska se šwojimi sybolatymi šwěcžkami hodowne šchtomy w zyrkwjach a w domach. Tak spěwaja džěczi a stari a wyskaja jandželjo temu, kiž s njebeš je wuschot a njebeša na šwět nam pschinješł a do njebeš naš chze wjesč. Wjele darow šo dženska šwjećzi, ale najdrožšchi a najkrašnišchi dar nam Bóh šam dawa: Šwojeho šyna ša našeho Sbóžnika!

Ššlyščeže wulke šwjate sczenje, kiž šo šapoczujie w póhanskim měsce Rom a dale wjedže k džěsczu w žlobje a šo škónczi s jandželow gloria a w kóždej šchtucžzy nam přěduje:

„Jesus, tón Sbóžnik tu je! Jesus, tón Sbóžnik tu je!“

Lut. 2, 1—14.

W tym šamym czažu pak šo šta, šo pschitajnja wot šhěžora Augusta wuńdže, šo by wschitkón šwět šapižany a šchazowany był. A to šapižanje bě to najprěnišche, a šo šta w tym czažu, jako Zireniuš s bohodom w Siriskej běšche. A wschitzy džěchu, šo bychu šo dali šchazowacz, kóždy do šwojeho města. Duž šběhnu